

عنوان مقاله:

دو شهر، دو شیوه، دو مکتب: از تبریز تا اصفهان، از ایلخانان تا صفویان

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری و شهرسازی اسلامی (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

حسین کریمیان - عضو هیات علمی گروه باستانشناسی دانشگاه تهران

سیده زهرا ابطی - دانشجوی کارشناسی ارشد باستانشناسی دانشگاه تهران

رضا سلمانپور - دانشجوی کارشناسی ارشد باستانشناسی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

از میان شهرهای ایران کمتر شهری را می توان یافت که همانند تبریز و اصفهان چندین بار پایتختی را تجربه کرده و در شکل یابی سبکهای بی بدیل معماری و شهرسازی و نیز دو مکتب مشهور نگارگری نقش آفرین باشند. بدون تردید قابلیت‌هایی که موجب رشد و شکوفایی شیوه آذری در تبریز بوده‌اند، زمینه ساز جلب نگارگران نامور هرات و ایجاد مکتب نگارگری تبریز نیز گشته اند. جذابیتی که توجه‌صوفیان اردبیل را نیز به خود معطوف داشت و با پایتختی مجدد، خلق آثاری کم نظیری را سبب گردید. قابلیت‌های محیطی و سبقه فرهنگی اصفهان نیز موجب آن بود تا، مدتی پس از دوران پرتهاپیایتختی سلجوقیان، مجدداً به پایتختی برگزیده شود و به الگویی کم نظیر در شهرسازی جهان هم عصرخویش تبدیل گردد. به یقین میتوان ظهور و رشد مکتب نگارگری اصفهان را نیز به قابلیت‌های تاریخی و فرهنگی این شهر مرتبط دانست. اینک، پرسشها و فرضیات متعددی در زمینه میزان اثر گذاری تحولات سیاسی بر تکوین شیوه هایمعماری و شکل یابی الگو های شهرسازی در شهرها و ادوار مذکور قابلیت طرح می یابد. پژوهش حاضر بر آن است تا با استناد به منابع مکتوب و شواهد باستانشناسانه به پرسشهایی از این دست پاسخ گوید و با بررسی شرایط و اندیشه حاکم بر توسعه شهرهای ایران از ایلخانان تا صفویان به مقایسه شیوه‌های معماری و مکتب هنری تبریز و اصفهان پرداخته و اصولی که سبب پایداری فرهنگی دو شهرموصوف گردیده اند را احصاء نماید.

کلمات کلیدی:

سبک آذری، مکتب اصفهان، شهرهای ایلخانی، شهرسازی صفوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/128835>

